

Öznur Çokcanlı

Nikola Tesla

Öznur Çokcanlı

93'te doğduğundan beri Beşiktaşlı. Ailesinin memuriyetinden dolayı Manisa ve Zonguldak'ta, eğitim hayatından dolayı Ankara'da güzel günler geçirdi. Türk Dili Edebiyatı bölümünden sonra çocuklara duyduğu ilgi onu Okul Öncesi Öğretmenliği lisansı yapmaya yönlendirdi. Ayrıca hikâyeleştirme, yaratıcı drama, müzik, permakültür, ekolojik okuryazarlık gibi çeşitli alanlarda eğitimler aldı.

Çocuk ve Gençlik Kitapları editörü olarak 350'yi aşkın kitabın okuyucusuyla buluşmasını sağladı. Tozkoparan İskender Kurt Kapanı, Simurg Ateşi, Çöl Aslanı ve Bir Efsanenin Doğuşu kitaplarının proje koordinatörlüğünü yaptı. Çeşitli dergilerde öyküleri yayınlandı.

Çocuk kitaplarının seslendirilmesi projeleri ve uluslararası organizasyonlarda masal anlatımı etkinliklerinde yer aldı. Çocuk edebiyatı alanında akademik çalışmalar yaptı. Hikâye kategorisinde tasarladığı materyallerle ödüle layık görüldü.

TRT1 ve TRT EBA kanallarında toplam 101 bölüm yayınlanan Uzaktan Erişim yarışması ve yine TRT1'de 200 bölüm yayınlanan Fazlası Zarar programlarının editörlüklerini yaparak milyonlarca izleyiciye ulaşma fırsatı buldu.

Dramasal ve Montessori sınıf öğretmeniliği yapmanın yanı sıra farklı seviyedeki öğrenciler için destek eğitimi vermektedir. Sosyal medyada Süt Kurabiye Kitap markası ile çocuklar için özel içerikler üretmekte, yine aynı marka altında yaratıcı yazarlık, yaratıcı drama ve kitapla bütünleştirilmiş etkinlik atölyelerini düzenlemektedir.

Yeni Dünya Takımı Kimdir?

Ela: Yeni Dünya Takımı'nın lideridir. Bir nevi **ENTER** tuşudur. Kararları onaylar ve işlerin sorunsuz bir şekilde ilerlemesini sağlar. Profesör Fatin'in en gözde öğrencisidir. Çözüm odaklıdır. İnsan ilişkilerinde başarılıdır. Konuşurken bol bol deyim ve atasözü kullanır.

Umut: Yeni Dünya Takımı'nın **SPACE** tuşudur. İhtiyaç hâlinde herkesin ara verip nefes almasını sağlar ve yeni fikirlere yer açar. Her şeyi espriye vurmaya çalışır. Dikkati çabuk dağılır. Yemek yemeye bayılır. Yanlış anlamaya müsaittir. Arkadaşlarına hep destek, tam destektir.

Başak: Yeni Dünya Takımı'nın **CTRL** tuşudur. Herkesi sıkı bir şekilde denetler ve onun olmadığı yerde işler karışabilir. Düzensizliğe tahammül edemez. Planlı çalışmayı sever. Olaylara gerçekçi baktığı için her zaman eleştirecek bir şey bulur.

Alper: Yeni Dünya Takımı'nın F5 tuşudur. Takıma sonradan dâhil olmuştur. Kodlamada oldukça yeteneklidir. Genellikle ciddiyetini korur. Belgesel izler, ansiklopedi kurcalar, araştırma yapar. Tam bir bilgi bankasıdır.

Profesör Fatin: Enerjik, esprili ve sıra dışı bir profesördür. Yapay zekâ üzerine çalışmalar yapmaktadır. Geçmişin büyük bilim insanlarının düşünme yöntemlerini, yapay zekâyâ aktarıp yarım kalan işlerini dünyanın iyiliği için kullanmalarını hayal etmektedir. Yeni Dünya Takımı'nı bu projede görevlendirmiştir. Çünkü biliyordur ki geleceğin büyük keşifleri, çocukların hayallerinde gizlidir.

BİT Projesi Nedir?

Profesör Fatin geçmişin büyük zihinlerini, yapay zekâya aktarmak üzerine oluşturduğu projeye BİT Projesi ismini vermiştir.

Bit, ikili rakam anlamına gelen 'binary digit' kelimelerinin kısaltmasıdır. Kodlamanın temeli 0-1 rakamlarından oluşur. Veri depolama ve transferlerinde ise bit en küçük dosya birimidir.

Profesör de "Zekânın Başını Kaşayan Bilimsel Mucize: BİT!" diyerek kelime oyunu yapmaya bayılır.

BİT Projesi ve Yeni Dünya Takımı

Ela kodlama alanında özel eğitim alan çocuklardan biridir. İki sene önce Profesör'ün oluşturduğu Yeni Dünya Takımı'na dâhil olmuştur. Takım arkadaşları Başak ve Umut'la birlikte çok sayıda başarıya imza atmıştır.

Yeni Dünya Takımı'nın dâhil olacağı son proje, Profesör'ün BİT adını verdiği bir

projedir. Profesör Fatin'in "*Dünyayı de-
ğiřtiren dâhiler, günümüzdeki imkân-
larla kim bilir daha neler başarırlardı?*"
düşüncesi ile başlattığı BİT Projesi'nde
kendisine Yeni Dünya Takımı eşlik ede-
cektir.

Çünkü onun düşüncesine göre insan-
lık tarihindeki büyük zihinlerin işleyi-
ni anlamak, onların düşünme tarzlarını
keşfetmek; geleceğin büyük zihinlerine
rehberlik sağlayabilir.

Profesör Fatin, büyük emekler sonucu
hologramlar meydana getirebilen bir ya-
pay zekâ oluşturmuştur. Profesör, bilim
insanlarının keşiflerini inceleyerek, bu
çalışmaları ve bu çalışmaların sonuçları-
na dayalı tüm verileri yapay zekâya en-
tegre etmiştir.

Yeni Dünya Takımı ise bilim insanla-
rının hayatlarını araştırarak ve araştır-
ma verilerini sabitleyerek yapay zekâya
entegre edecektir. Bu sayede geçmişin
büyük zihinleri, yarım kalan işlerini ta-
mamlayabileceklerdir.

1. Bölüm

Herkes Çevrim Dışı

Sınav haftaları sizin için de sıkıcı geçiyor mu? Doğrusunu isterseniz bana bitmek bilmez geliyor. **Deve kuşunun başını kuma gömmesi** gibi herkes kafasını kitaplara gömüyor. Aslında bu deyimini yerinde kullanamadım; farkındayım. Yani anlam açısından uymadı. Aman, siz de anlamdan bağımsız düşünün canım!

Bizim sınıfa sınavın olduğu gün bir hâller oluyor. Kimse teneffüse çıkmıyor. "Hayır yani, bitkiler bile fotosentez yaparken ara veriyor. Siz neden ara vermiyorsunuz?" diyorum. Bu defa da kötü kötü bakışlara maruz kalıyorum.

Ofluyorum, pufluyorum; kimse orali olmuyor. Tamam konu tekrarı, soru çözümü falan gerekli ama bunları neden son gün teneffüslerde yapıyorlar ki?

Zaten teneffüs dediğin şey on dakikacık. On dakikada neyi, ne kadar tekrar edebiliyorlar acaba?

Hiçbir şeyi son ana bırakmayan Başak bile teneffüse çıkmıyor. Onu sıkıştırdığımda **"Hepsini biliyorum da herkesi çalışırken görünce kendimi durduramıyorum."** dedi. Hayda! Çalışma aşkının da bu kadarı! Pes doğrusu.

Benim bu hâllerimi gören Mert, "Ela! Allah aşkına bir sus! Hem çalışmıyorsun hem çalıştırmıyorsun. Sahi sen neden çalışmıyorsun?" dedi.

"Ee, önden çalıştım her şeyi. Herkesin son gün teneffüste çalışacağını bilseydim, ben de birkaç konuyu sona sakladım." dedim.

Bu sözlerim karşısında Mert gözlerini devirmekle yetindi. Ne vardı sanki gözlerini devirecek? Zamanında çalışıyorum işte! Bu hareketine cevap verecektim de sustum. Birkaç teneffüs daha dışımı sıkıtığımda son sınavı da tamamlamış olacaktık.

Sonraki teneffüsler de diğerlerinden farksız geçti. Hatta sınavın olacağı ders saatinden bir önceki teneffüste, sınıfın stres seviyesi o kadar artmıştı ki neredeyse gözle görülür, elle tutulur bir hâle gelmişti.

Sınav sona erdiğinde en çok rahatlayan ben olurum sanıyordum. Malum, bir haftadır tüm arkadaşlarım çevrim dışıydı. Ama yanılmışım, rahatlayacağıma gerildim. Çünkü arkadaşlarım sınavdan çıkar çıkmaz, çevrim içi oldular. Teneffüsler boyu süren sessizlikleri çenelerine vurmıştu. Öyle ki sınıfın uğultusu yüzünden başıma ağrı girdi.

Sınavlar bitmişti ama hâlâ sınava dair konuşmalar duyuyordum. Umut, "Çok kötü geçti ya! Kesinlikle düşük not alacağım." diye yakınıp duruyordu.

Başak, "**Ben de yedim! Her seferinde böyle söyleyip yüksek not alıyorsun.**" dedi.

Başak haklıydı. Umut, hep kötü geçti deyip yüksek not alırdı. Ya sınavda ne yaptığını bilmiyordu ya da beklentiyi en alt seviyelere çekiyordu. Ailesine karşı uyguladığı bu tarifeyi bize de uyguluyordu.

Sınavların bitmiş olmasının verdiği rahatlıkla birlikte hafta sonu tatili düşüncesi sınıfı neşelen-dirmişti. Son iki ders bittiğinde sınıf güle oynaya boşaldı.

Başak, Umut ve ben servis alanına doğru ilerlemeye başladık. Hepimizin servisi de farklıydı. Az sonra yarın görüşürüz dileğiyle ayrılacaktık. Çünkü sınavlar nedeniyle ara verdiğimiz **BİT PROJESİ**'nde çalışmaya devam edecektik.

Profesör Fatin'in liderliğinde yürüttüğümüz bu kodlama projesinde geçmişin büyük zihinlerini yapay zekâya kodluyorduk. İlk isim Einstein olmuştu. Albert Einstein tüm hayatı, yaşadıkları ve teorileriyle birlikte **BIT**'e kodlanmıştı. Kim bilir sınavlar nedeniyle görüşmediğimiz iki hafta boyunca Einstein hangi teoriler üzerine çalışmıştı. Doğrusu bunu merak ediyordum. Merak ettiğim diğer konuysa bir sonraki bilim insanının kim olacaktı.

Aklımdaki soruyu bizimkilere sordum. Bir sürü isim saymaya başladılar.

"Hani fikriniz yoktu? Herhangi biri olabilirdi?" dediğimde durup bana baktılar. "Alper gruptan aynı soruyu sorduğunda öyle demiştiniz de..." dedim.

Bir şey demediklerini görünce hemen telefonumu açtım. Hemen dediğime bakmayın telefonumun açılması biraz sürdü. O kadar fazla güvenlik uygulaması eklemiştim ki kendim bile zorlanıyordum telefonumu açarken.

Nihayetinde açılan telefonumdan uygulamaya girdim. Konuşmalar arasından Yeni Dünya Takımı grubunu buldum. Telefonu bizimkilerin yüzüne

doğru tuttum. "Buyurun, Alper'e verdiđiniz cevaplar." dedim.

İki haftadır Alper'in mesajlarına resimce de kullanarak cevap veren sadece bendim. Başak kısa cevaplar yazıyordu. Umut ise yalnızca iğneleme fırsatlarını değerlendiriyordu.

Bunun bir nedeni vardı elbette: Alper'in iki hafta önce yanlışlıkla BİT'e müdahale edip takımı zor durumda bırakması...

Gerçi durumu kurtarmıştım. Alper de defalarca özür dilemişti ama bizimkilerin kızgınlığı hâlâ geçmemişti. Aslında daha çok Umut didişmeye yer arıyordu da diyebiliriz.

O günden sonra bir araya gelememiştik çünkü okuldu, sınavlardı derken Profesör Fatin ara vermemiz gerektiğini söylemişti. Alper farklı bir okula gitse de malumunuz sınavlar, tüm okullarda aynı zaman diliminde yapılıyordu.

Hepimiz için sınavlar bittiğine göre bu hafta cumartesi günü **TEKNO-KEŞİF MERKEZİ**'ndeki odamızda **BİT** için çalışacaktık. Alper'in kötü hissetmesini engellemek benim görevimdi. Neticede ben takımın lideriydim.

2. Bölüm

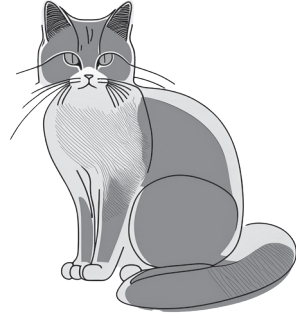
Güven Sorunu

Gözümü açtığımda henüz alarmım çalmamıştı. 'İşte bu yeni bir gelişme!' dedim kendi kendime. Alarm çaldığında anında gözünü açabilen insanlardan değildim ama sürekli erteleme huyum da yoktu. Uyanmışım çünkü biyolojik saatim devreye girmişti.

'Bugün hangi bilim insanının hologramıyla tanışacağız acaba?' diye düşünürken alarm çalmaya başladı. Âdeta "Zaman her şeye çare, nasılsa iki saat sonra öğreneceksin." diyordu.

Alarmdan sadece üç dakika önce uyanmışım ama nedense çok daha fazla vaktim varmış gibi hissediyordum. Ee ne demişti Einstein? **"Zaman görecelidir."** Yani ne kadar hızlı hareket edersem zaman o kadar yavaş ilerler, böylece daha fazla iş başarırım. Tamam, tamam! Işık hızında hareket edemeyeceğimi biliyorum ama atalarımız da demiş ki **"Erken kalkan yol alır."** Üç dakikacık erken olsa bile...

Sabah rutinlerimle güne başladım. Rutin dediysem öyle büyüklerin yaptığı gibi aç karnına mekik çekmek, tütsü yakmak falan gelmesin aklınıza. Sıradan şeyler yani... İşte perdeyi açmak, odayı havalandırmak, yatağı kapatmak gibi. Kahvaltıya geçmeden önce üzerimi giyindim, saçımı ördüm, hatta küpelerimi bile taktım.

Evin tüm üyeleri, bu cumartesi için plan yapmıştı. Kedimiz Badem'in bile bugün planı vardı. Daha doğrusu onun programını babam yapmıştı. Aşı zamanı gelmiş, veterinerine gideceklerdi. Badem'e kalırsa bütün gün miskin miskin evde takılmak isterdi. Günün üçte birini uyuyarak geçirirdi. Gariptir ki uyku vakitleri bizim uyanık olduğumuz vakitlerdeydi. Gündüz çok uyumasından olmalı, bazı geceler ansızın koşturarak evde tur atmaya başlardı.

Badem'in bir diğer huyu da biz ne zaman yemeğe başlasak o da mama kabının başına geçip miyavlardı. Bunun için sabah rutinlerimden biri de Badem'in mamasını koyup kahvaltıya geçmekti. Görevimi tamamlayıp mutfağa geçtiğimde herkes çoktan yerini almıştı.

"Yerini" dediğime bakmayın. Hiçbir zaman "burası dedenin yeri" ya da "burası benim yerim"

diye konuşulmazdı ama nedense herkes, hep aynı yere otururdu. Bu bana her zaman garip gelmiştir.

Herkesi enerjik bir şekilde selamlayıp hemen yerime geçtim. Her hâlimle hazır olduğumu gören annem "Hazırlanmışsın bile! Ama ben hazır değilim." dedi.

Annemi memnun etmek de pek zor doğrusu. Hazırlansam bir dert, hazırlanmasam iki dert!

Kahvaltıda bize dedemin anıları eşlik etti. Güne kârlı başlamıştım. Dedemin anlattıkları sayesinde yeni bir atasözü daha öğrenmiştim: "Yağmurlu gün, tavuk su içmez." Malum atasözü kullanmaya bayılırım. Bunun için 'Atasözünü bugün kullanma fırsatım olacak mı acaba?' diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Dedemle babam, Badem'i alarak bizden önce evden çıktılar. Annem hazırlanırken ben de kardeşim Defne'yle ilgileniyordum. Kardeşim benimle vakit geçirmeyi çok seviyor. Tabii henüz konuşamadığı için bunu hiç dile getirmedi. Dile geldiğinde, dile getirir diye düşünüyorum.

Annemi beklerken benim yaptığım mimiklere kıkırdayan Defne, durup dururken mızırdanmaya başladı. Daha ne olduğunu anlayamadan ağlamaya başlamasın mı? Ne yaptıysam susturamadım. Defne ne zaman ağlasa annem sihirli bir şekilde onun derdini anlıyordu. Bir defasında bunu nasıl

yaptığını sordum. Gülerek “Anneler bilir kızım.” demişti. Sonra da “bebek dili”nden bahsetmişti.

“Bebek dili mi?” demeyin sakın. Bebeklerin ağlama seslerinde mesajlar gizliymiş. Mesela ağlarken “neh” sesini çıkarıyorsa “acıktım”, “auh” sesini çıkarıyorsa “uykum geldi” demek istiyormuş. Doğrusu ilk duyduğumda ben de çok şaşırmıştım.

Annem, kardeşimle ilgilenirken saate baktım. Güya bugün erken uyanmıştım. “Amma abarttın! Alt tarafı üç dakika erken uyandın. Onda da yatağın içinden çıkmadın.” diyor olabilirsiniz. Erken kalkmama rağmen geç kalma ihtimali beni biraz strese sokuyordu.

Nihayet evden çıkabildik. **TEKNO-KEŞİF MERKEZİ**’nin önünde arabadan indim. Anneme teşekkür edip Defne’ye muzip bir yüz ifadesi hediye ettim. Onlar kıkırdayarak yola koyulduğunda ben de güvenlikteki abiye selam verdim. Tam binadan içeriye adımımı atacaktım ki Umut’un bana seslendiğini duydum:

“Ela! Beklesene!”

Umut bir yandan konuşuyor, bir yandan da hızlı hızlı yürüyordu. “Koşmana gerek yok, bekliyorum.”